ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

Τα νέα εκκαθαριστικά του ΕΝΦΙΑ, είναι τα προεόρτια, το πρωινό γεύμα. Το κυρίως πιάτο, είναι ασφαλώς τα εργασιακά. Οι νέες ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις που θα κληθεί να υλοποιήσει η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ προκειμένου να αποσπάσει την θετική αξιολόγηση από την τρόικα, ώστε να ξεμπλοκάρει η νέα δόση του δανείου, την οποία θα χρησιμοποιήσουν για να αποπληρώσουν παλαιότερα δάνεια που λήγουν...

του **Θανάση Κανιάρη**

Ίσως οι επιτυχίες των ελλήνων αθλητών στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο και η γενικότερη θερινή ραστώνη, να μας έχουν προσφέρει κάποιες στιγμές ανεμελιάς και απόσπασης της προσοχής από την σκληρή πραγματικότητα. Οι αγώνες όμως τελειώνουν σε λίγες ημέρες, όπως σε δύο βδομάδες τελειώνει και η καλοκαιρινή περίοδος. Και από τον Σεπτέμβρη τα κεφάλια πάλι μέσα;

Για να ακριβολογούμε, τα δυσάρεστα αρχίζουν σε λίγες ημέρες με την αποστολή των νέων εκκαθαριστικών του ΕΝΦΙΑ. Προφανώς, ο πρώην συνδικαλιστής του ΣΥΡΙΖΑ και νυν υπουργός στο υπουργείο Οικονομικών, ο γνωστός Τρύφων...δεν καταλαβαίνει τίποτα από καλοκαιρινή εκεχειρία.

Τα νέα εκκαθαριστικά του ΕΝΦΙΑ, είναι τα προεόρτια, το πρωινό γεύμα. Το κυρίως πιάτο, είναι ασφαλώς τα εργασιακά. Οι νέες ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις που θα κληθεί να υλοποιήσει η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ προκειμένου να αποσπάσει την θετική αξιολόγηση από την τρόικα, ώστε να ξεμπλοκάρει η νέα δόση του δανείου, την οποία θα χρησιμοποιήσουν για να αποπληρώσουν παλαιότερα δάνεια που λήγουν...

Το έργο το έχουμε δει και ξαναδεί πολλές φορές τα τελευταία χρόνια, το έχουμε εμπεδώσει. Γνωστά είναι επίσης και τα μέτρα των νέων εργασιακών ανατροπών. Έχουν φροντίσει ΕΕ και ΔΝΤ να τα κάνουν γνωστά. Πλήρη ασυδοσία στο καθεστώς των απολύσεων μέσω της κατάργησης και των τελευταίων προστατευτικών θυλάκων της εργατικής νομοθεσίας. Με την κατάργηση του ορίου 5% που ισχύει σήμερα, οι εργοδότες να μπορούν να προβούν σε απολύσεις προσωπικού όποτε θέλουν και όσων θέλουν.

Στο τραπέζι και η κατάργηση του 13ου – 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα, καθώς και η ωμή κρατική παρέμβαση στη δομή της λειτουργίας του – διαλυμένου σήμερα– συνδικαλιστικού κινήματος. Ειδικότερα προτίθενται να νομοθετήσουν διάταξη η οποία θα προβλέπει ότι στις γενικές συνελεύσεις των σωματείων, οι αποφάσεις για κήρυξη απεργίας, θα πρέπει να λαμβάνονται από το 50 + 1% των εγγεγραμμένων και όχι των παρευρισκόμενων μελών. Ουσιαστικά πρόκειται για νεκρανάσταση του περιβόητου άρθρου 4 που είχε επιχειρήσει να εφαρμόσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στις αρχές της δεκαετίας του 80 (υπουργός Οικονομίας Γ. Αρσένης), το οποίο αφορούσε τον τρόπο λειτουργίας των συνδικαλιστικών οργανώσεων του Δημοσίου και επεδίωκε να κάνει πρακτικά αδύνατη την προκήρυξη απεργιών.

«Πρωτοβουλίες» και πρωτοβουλίες

Η νέα αντιλαϊκή θύελλα έρχεται, όλοι την περιμένουμε, όλοι το ξέρουμε. Το ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι τι κάνουμε;

Για το συγκεκριμένο θέμα, έχουν αναληφθεί πρωτοβουλίες από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, οι οποίες απευθύνονται σε Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα, με στόχο τη δημιουργία μετώπου για την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων και τη διεκδίκηση τις απωλειών σε μισθούς, μεροκάματα, συντάξεις…

Τι παρατηρεί κανείς από τις θέσεις αυτές; Τη στιγμή που ιμπεριαλιστική τρόικα και συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ ετοιμάζουν νέα έφοδο για την πλήρη κατάλυση των εργασιακών σχέσεων, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ καλούν σε δημιουργία μετώπου για την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων και τη διεκδίκηση των απωλειών. Η συγκυβέρνηση θα νομοθετεί για την κατάργηση και των τελευταίων νομοθετικών ρυθμίσεων προστασίας από τις απολύσεις, την κατάργηση 13ου – 14ου μισθού, το λοκ άουτ, την ουσιαστική απαγόρευση των απεργιών, και την ώρα που θα ψηφίζονται αυτά τα μέτρα, οι συγκεντρωμένοι εργάτες έξω από την Βουλή να φωνάζουν υπέρ της υπεράσπισης των συλλογικών συμβάσεων. Να μη φωνάζουν; Και βέβαια να φωνάζουν και να διαδηλώνουν υπέρ των συλλογικών συμβάσεων, αλλά και κατά της πλήρους ισοπέδωσης των εργασιακών σχέσεων.

Φτάνει όμως αυτό; Κατηγορηματικά όχι. Με το 3ο μνημόνιο περιέκοψαν δραστικά τις συντάξεις και τις δαπάνες υγείας – πρόνοιας, θέσπισαν το υπερταμείο, υπό τον έλεγχο του οποίου περνά το σύνολο της δημόσιας περιουσίας με διάρκεια ζωής 99 χρόνια… Ψήφισαν την εγκληματική ρύθμιση για τα «κόκκινα» δάνεια, μέσω της οποίας τα κερδοσκοπικά κεφάλαια θα επιδιώξουν να αναδιαρθρώσουν το σύνολο του επιχειρηματικού τομέα στην Ελλάδα με

κριτήριο ασφαλώς, το εύκολο και γρήγορο κέρδος. Οι τέσσερις μεγάλες ελληνικές τράπεζες, περνάνε κάτω από τον ασφυκτικό έλεγχο των Βρυξελών και του Βερολίνου. Πριν, είχαν προβεί σε μεγάλες αυξήσεις των έμμεσων φόρων.

Για όλα αυτά τι κάνουμε; Τα ξεχνάμε και περιοριζόμαστε μόνο στην υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων;

Στο κάλεσμα του ΠΑΜΕ, δεν υπάρχει λέξη για την τρόικα, την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΔΝΤ, τα μνημόνια, το χρέος, την ιμπεριαλιστική σε τελευταία ανάλυση επέμβαση που έγινε τα τελευταία 6,5 χρόνια, σε βάρος των ζωτικών δικαιωμάτων του ελληνικού λαού. Μα είναι δυνατό να ορθώσεις σήμερα αποτελεσματικό μέτωπο πάλης ενάντια στις δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, – σε μία τέτοια ρευστή πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά περίοδο – χωρίς να πολιτικοποιείς τους αγώνες, χωρίς να θέσεις το βασικό αίτημα της ανατροπής των βάρβαρων μνημονιακών πολιτικών σαν αναγκαία προϋπόθεση ώστε να ανοίξει ο δρόμος για βαθιές ριζοσπαστικές οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές, για την έξοδο από την καπιταλιστική κρίση, προς όφελος των λαϊκών συμφερόντων; Είναι δυνατό να διεκδικείς σήμερα στενά συνδικαλιστικά αιτήματα – και αυτά περιορισμένα στο ελάχιστο – χωρίς να τα συνδέεις με το μεγάλο αίτημα των ημερών, την ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗ της Ελλάδας από την ιμπεριαλιστική Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία – μαζί με το αμερικανοκίνητο ΔΝΤ – φέρει την βασική ευθύνη για την τραγωδία που ζει τα τελευταία χρόνια, ο ελληνικός λαός; Να μη θέτεις στη σημερινή συγκυρία το αίτημα της αποδέσμευσης από τον ιμπεριαλιστικό αυτό οργανισμό, τη στιγμή μάλιστα που αυτός βρίσκεται σε βαθιά κρίση ενώ τα ρήγματα στην εσωτερική του συνοχή είναι εμφανή όσο ποτέ άλλοτε στο παρελθόν; Αν δεν προωθήσεις σήμερα το αίτημα της αποδέσμευσης, που όλα είναι υπέρ σου, πότε θα το κάνεις; Με ορισμένες λογικές, μάλλον ποτέ.

Με βάση όλα όσα αναπτύξαμε, το κάλεσμα του ΠΑΜΕ για συγκρότηση μετώπου αντίστασης, πάνω σε ένα στενό και περιορισμένο συνδικαλιστικό αίτημα – όσο σημαντικό και αν είναι – δεν βοηθάει την ανάταξη του συνδικαλιστικού κινήματος. Όχι μόνο δεν βοηθάει, αλλά λειτουργεί και αποπροσανατολιστικά. Η στενά συνδικαλιστική διεκδίκηση του ελάχιστου – τη στιγμή που έχουν κηρύξει ολοκληρωτικό πόλεμο στο λαό – κάθε ‘άλλο παρά ενοχλεί την κυβέρνηση και τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα να προχωρήσουν τους σχεδιασμούς τους. Και αυτό συμβαίνει με όλα τα αιτήματα, που δεν αμφισβητούν τη σημερινή κατάσταση πραγμάτων, που δεν προωθούν ως άμεσο αίτημα την ΑΝΑΤΡΟΠΗ αυτής της κατάστασης βαρβαρότητας με την οποία βρίσκεται αντιμέτωπη η εργατική τάξη και τα άλλα καταπιεζόμενα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας. Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ της υπάρχουσας κατάστασης, είναι θέμα του ΣΗΜΕΡΑ και όχι του απροσδιόριστου και θολού αύριο. Η

συσπείρωση της εργατικής τάξης, της συντριπτικής πλειοψηφίας του δοκιμαζόμενου από τις ειδεχθείς και απεχθείς πολιτικές που σχεδιάζει ο ιμπεριαλιστικός παράγοντας και υλοποιεί η εγχώρια αστική τάξη, μπορεί να γίνει μόνο πάνω στη βάση της άμεσης ανατροπής της σημερινής ζοφερής πραγματικότητας, για τον απλούστατο λόγο, ότι τις συνέπειες των πολιτικών αυτών, οι εργαζόμενοι τις βιώνουν ΣΗΜΕΡΑ, τα τελευταία 6,5 χρόνια, και δεν πρόκειται για ασκήσεις επί χάρτου, οι οποίες θα εφαρμοστούν… κάποια στιγμή στο μέλλον. Το οπλισμένο χέρι του εγκληματία, πρέπει να το αφοπλίσουμε ΣΗΜΕΡΑ, προτού διαπράξει το νέο έγκλημα. Αύριο θα είναι αργά…

Επομένως…

Αυτό που προέχει σήμερα, είναι η πολιτικοποίηση των αγώνων, η σύνδεση των συνδικαλιστικών αιτημάτων με την αναγκαιότητα της απόκρουσης της συνδυασμένης επίθεσης που δέχεται ο λαϊκός παράγοντας από τις δυνάμεις του ιμπεριαλισμού και της εγχωρίας αστικής τάξης. Και όσο τα κύματα της επίθεσης βρίσκουν ισχυρή λαϊκή αντίσταση, ο σχεδιασμός της ανατροπής των πολιτικών αυτών, της ήττας των επιτιθέμενων δυνάμεων, τίθεται στην ημερήσια διάταξη. Και ανατροπή των πολιτικών που προάγουν την σύγχρονη κοινωνική βαρβαρότητα, η επίθεση του λαϊκού παράγοντα, μπορεί να πάρει σάρκα και οστά, πάνω στη βάση ενός κεντρικού αιτήματος που δεν αποτελεί εγκεφαλικό κατασκεύασμα, αλλά το ανέδειξε σαν κυρίαρχο, αναγκαίο και ώριμο προς επίλυση η ίδια η πικρή εμπειρία της ζωής. Το αίτημα ΤΗΣ ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ. Κάθε βήμα, κάθε κοινωνικό και εργατικό αίτημα που κινείται αυτόνομα και δεν ενισχύει την πάλη για την αποδέσμευση από τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό, σε τελική ανάλυση οδηγεί στον συμβιβασμό και στην ενσωμάτωση του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Πηγή: **dieexodos.wordpress.com**